



Arrest

**nr. 68 221 van 10 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2011 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 4 oktober 2011 houdende weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13 quater), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 4 oktober 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2011 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 10 oktober 2011 om 11.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat D. VAN DER BEKEN loco advocaat E. MATTERNE en advocaat N. LUCAS HABA, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij diende een eerste asielaanvraag in op 10 augustus 2009 die op 13 januari 2010 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep tegen deze beslissing werden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 43 304 van 12 mei 2010.

1.2. Een tweede en derde asielaanvraag werden ingediend respectievelijk op 27 juli 2010 en 1 augustus 2011. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid weigerde deze in overweging te nemen.

1.3. Op 1 september 2011 diende verzoeker een vierde asielaanvraag in. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 4 oktober 2011 opnieuw een beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing. De motivering van deze beslissing luidt als volgt:

“Overwegende dat betrokkene op 10.08.2009 een eerste asielaanvraag indiende die op 13.01.2010 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 19.05.2010 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat op 27.07.2010 betrokkene een tweede asielaanvraag indiende die op 03.08.2010 van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing 'weigering in overwegingname' kreeg. Overwegende dat op 01.08.2011 betrokkene een derde asielaanvraag indiende die op 03.08.2011 van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing 'weigering in overwegingname' kreeg. Overwegende dat betrokkene op 01.09.2011 een vierde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij via telefonisch contact met zijn Russische vriendin vernomen heeft dat zij getrouwd zou zijn met iemand anders en dat hij zijn kind niet meer zou mogen zien. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij in Rusland een vriendin en een kind zou hebben. Overwegende dat betrokkene verklaart dat het kind echter niet op zijn naam ingeschreven werd omdat hij destijds illegaal in Rusland woonde. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij had gedacht hier een verblijfsvergunning te krijgen waarna hij officieel zou trouwen met zijn vriendin zodat zij en hun kind naar hier zou kunnen komen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij niet terug naar Rusland zou kunnen gaan omdat hij daar niemand meer zou hebben. Overwegende dat dergelijke elementen tot de privésfeer van de betrokkene behoren en als dusdanig niet ressorteren met het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn vader hetzelfde verhaal als hem verteld zou hebben, en toch een verblijfsvergunning zou gekregen hebben. Overwegende dat deze bewering niet het persoonlijke karakter van de betrokkene zijn problematiek kan aantonen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij de waarheid zou verteld hebben vanaf de eerste moment dat hij in België was en dus de negatieve beslissing van het CGVS aangaande zijn asielaanvraag niet begrijpt. Overwegende dat betrokkene verklaart het niet eens te zijn met de beslissing van het CGVS inzake zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene tegen de beslissing van het CGVS beroep aantekende bij de RVV en dat de negatieve beslissing van het CGVS in beroep bevestigd werd door de RVV. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij niet terug naar Afghanistan zou kunnen omwille van de dingen die zijn vader gedaan zou hebben. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de Koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.”

2. De ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing gericht tegen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag

2.1. Artikel 51/8, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt dat een beslissing om een asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend en hij geen nieuwe gegevens – dit wil zeggen gegevens betreffende feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen – aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, alleen vatbaar is voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat er geen vordering tot schorsing tegen die beslissing kan worden ingesteld.

2.2. Overeenkomstig het arrest van het Arbitragehof nr. 61/94 van 14 juli 1994 is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts bevoegd om van de voorliggende vordering tot schorsing kennis te nemen, mocht aangetoond worden dat de nieuwe asielaanvraag wel degelijk op nieuwe gegevens is gesteund. Het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 81/2008 van 27 mei 2008 stelt uitdrukkelijk dat de interpretatie die het Hof in zijn arresten 61/94 en 83/94 aan het vroegere artikel 50, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet heeft gegeven, evenzeer geldt ten aanzien van het “nieuwe” artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980, zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet. Dit impliceert dat de verzoekende partij een ernstig middel moet aanvoeren waarin zij de inhoudelijke wettigheid van de beslissing aanvecht en uiteenzet dat de beslissende overheid de door haar aangevoerde “nieuwe gegevens” ten onrechte buiten beschouwing laat.

2.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zelfs geen poging onderneemt om de vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris te bestrijden, laat staan dat zij deze weerlegt. De vordering tegen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag is derhalve onontvankelijk.

3. De ontvankelijkheid van de vordering met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten

In het enig middel voert de verzoekende partij “onder andere” de schending aan van artikel 3 van het EVRM en de schending “van het interne recht van verzoeker” in.

3.1. Beoordeling

3.1.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.1.2. De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift, onder verwijzing naar allerhande rechtspraak, een brief van de Afghaanse consul van 5 november 2008, mensenrechtenrapporten van 2008 en de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Afghan Asylumseekers, december 2007, dat verwerende partij het bestaand risico om terug te reizen vanaf Kabul naar de plaats waar hij zou gedeporteerd worden niet in aanmerking heeft genomen, hij de inschatting van de onmogelijkheid van hervestiging wenst te bewijzen, iemand naar Kabul terugsturen zonder meer ingaat tegen de aanbevelingen, een grondige evaluatie moet komen van de huidige situatie, en dit niet blijkt uit de bestreden beslissing die een standaardmotivatie is en een stijlformule uitmaakt. Verzoeker verwijst naar de rapporten en betoogt dat in deze omstandigheden niet kan verwacht worden dat hij teruggestuurd wordt naar Kaboel of een andere luchthaven in Afghanistan om nadien op eigen risico terug te keren naar zijn niet betwiste plaats van herkomst en dat hij bovendien als bijzonder kwetsbaar moet worden beschouwd ingeval van terugkeer gezien zijn lange afwezigheid. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag had verklaard afkomstig te zijn uit Kaboel zodat zijn verweer, dat niet kan verwacht

worden dat hij op eigen risico vanuit Kaboel of een andere luchthaven naar zijn niet betwiste plaats van herkomst kan terugkeren, niet relevant is. Wat betreft de veiligheidssituatie in Kaboel blijkt uit het administratief dossier, meer bepaald het arrest nr. 43 304 van 12 mei 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat *“uit informatie blijkt dat er door de grote internationale aanwezigheid in Kabul voldoende verslaggeving over de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul bestaat en dat de veiligheidssituatie niet significant is gewijzigd sinds het UNHCR advies van oktober 2008”* en *“In de hoofdstad Kabul worden aanvallen uitgevoerd door de Taliban, doch wordt geen ‘open combat’ gevoerd. De incidenten in de hoofdstad nemen de vorm aan van zelfmoordaanslagen en aanvallen op ‘high profile’ doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd en nemen ook de vorm aan van zelfmoordaanslagen en bembommen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Ook is het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend en gelokaliseerd en is de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt. Actueel is er voor burgers in verzoekers regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie aan die hier alsnog een ander licht zou kunnen op werpen.”* Het EHRM oordeelde in N. tegen Zweden dat hoewel er sprake is van serieuze mensenrechtenschendingen in Afghanistan, dit niet automatisch leidt tot schending van artikel 3 EVRM (20 juli 2010, nr. 23505/09).

In casu stelt de Raad vast dat verzoekende partij door de loutere verwijzing naar en het citeren van rapporten en rechtspraak in het verzoekschrift geen concrete en actuele elementen aanbrengt die de beoordeling in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende de veiligheidssituatie in Kabul ondergraaft en waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugleiding naar Kabul een reëel gevaar loopt van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

Het is in principe aan de verzoekende partij om bewijzen aan te voeren die toelaten aan te tonen dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat zij, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167).

De omstandigheid dat de door verzoekende partij aangehaalde rapporten afkomstig zijn van gezaghebbende bronnen, waarvan de ernst en betrouwbaarheid ruim erkend zijn, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat deze het arrest van de Raad en de appreciatie van de veiligheidstoestand niet in het gedrang brengen. Dit klemmt des te meer gelet op het arrest N. tegen Zweden van het EHRM (20 juli 2010, nr. 23505/09).

De Raad wijst er bovendien op dat de bestreden beslissing een bevel inhoudt om het grondgebied te verlaten, maar geen gedwongen terugleiding inhoudt naar het land van herkomst van de verzoekende partij.

De Raad dient vast te stellen dat de verzoekende partij geen precieze feitelijke elementen aanbrengt die erop wijzen dat zij een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling loopt. *In casu* wordt door de verzoekende partij op het eerste gezicht geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

Er worden geen ernstige middelen aangevoerd.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet, zal de beslissing over het rolrecht of de vrijstelling van het rolrecht desgevallend worden onderzocht in een later stadium van de procedure.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS